

Sygn. akt: I C 1420/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Wójciak

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. O.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. O. kwotę 2417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1420/20

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 29 kwietnia 2015 roku powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od A. O. (wcześniej S.) kwoty 21137,55 zł z odsetkami od 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty z tym, że powód żądał tych odsetek w wysokości umownej odpowiadającej czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 12539,31 zł, zaś od kwoty 8598,24 zł w wysokości odsetek ustawowych. Nadto strona powodowa dochodziła zwrotu kosztów sądowych obejmujących koszty zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwana zawarła z (...) Bank S.A. umowę pożyczki 29 września 2011 roku, która to umowa została wypowiedziana, wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny, zaś umową z 4 marca 2015 roku doszło do cesji wierzytelności na rzecz powoda.

(pozew k. 1-7)

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód wydał 18 maja 2015 roku nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu. Został on nadany pozwanej na adres (...) (...) (...) Ł.” – wskazany w pozwie i nie został doręczony pozwanej wobec jego awizacji.

(nakaz k. 8, koperta i potwierdzenie k. 8v-9 i k. 72)

Pismem z 18 lutego 2020 roku pozwana, reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o jego oddalenie – oświadczając, iż nigdy nie został jej ten nakaz doręczony. Do pisma załączono oświadczenie o zamieszkiwaniu pozwanej pod innym adresem, aniżeli adres na który nakaz doręczał Sąd, od 11 marca 2013 roku. Podniesiono również zarzut przedawnienia.

(sprzeciw k. 73-76)

Postanowieniem z 24 marca 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

(postanowienie k. 26)

Pismem z 16 listopada 2020 roku pełnomocnik pozwanej podniósł zarzuty niewykazania istnienia wierzytelności opisanej w pozwie, sprzeczności postanowień umowy z dobrym obyczajami rażąco naruszające interesy ekonomiczne pozwanej jako konsumenta, błędnego wyliczenia kwoty dochodzonego roszczenia, błędnego wskazania daty wymagalności roszczenia, braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda.

(pismo k. 87-89)

Pismem z 8 lutego 2021 roku pełnomocnik pozwanej złożył umowę kredytu, wypowiedzenie umowy, wezwanie do zapłaty oraz historie naliczeń odsetek.

(pismo z załącznikami k. 93-109)

Pismem z 31 marca 2021 roku pełnomocnik pozwanej podtrzymał dotychczasowe zarzuty, w szczególności zarzut braku legitymacji czynnej powoda.

(pismo k. 112-115)

Sąd ustalił, co następuje:

A. O., wówczas S., zawarła 9 września 2011 roku z (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę prostej pożyczki gotówkowej numer (...). Bank udzielił jej pożyczki w kwocie 12778,81 zł na okres do 10 października 2016 roku. W związku z udzieleniem pożyczki pożyczkobiorca poniósł koszty 1778,81 zł z tytułu pokrycia go ubezpieczeniem grupowym na okres pierwszych 12 miesięcy, zaś do dyspozycji pożyczkobiorcy Bank udostępnił kwotę 11000 zł. Raty pożyczki ustalono na płatne miesięcznie w wysokości 352,94 zł od 9. dnia każdego miesiąca, z tym że pierwsze rata miała być ratą wyrównawczą o wartości nie wyższej niż 431,02 zł. Pożyczkę oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej, która w dniu sporządzenia umowy wynosiła 22% w stosunku rocznym, zaś rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 33,79%. Oprocentowanie pożyczki uległo zmianie w przypadku zmiany stopy procentowej rynku międzybankowego WIBOR 3M o co najmniej 0,25 punktu procentowego; zmiana oprocentowania następowała w kwartale kolejnym po kwartale w którym następowała zmiana stopy procentowej rynku międzybankowego WIBOR 3M. Całkowity koszt pożyczki wynosił 10254,49 zł.

W przypadku, gdy Kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności i nie uregulował należności, mimo upływu 7-dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty, kierowanym do niego listem poleconym, Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu z okresem wypowiedzenia 30 dni.

(umowa k. 104-107, harmonogram spłat k. 102)

Kwotę 11000 zł Bank wypłacił A. O. w formie wypłaty gotówkowej w dniu 29 września 2011 roku.

(dyspozycja uruchomienia kredytu k. 108)

Pismem nadanym 15 lutego 2012 roku wezwano A. O. do spłaty zaległo zadłużenia w kwocie 764 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

(wezwanie k. 99, książka nadawcza k. 97-98)

Pismem datowanym na 8 maja 2012 roku Bank wypowiedział umowę. A. O., wówczas S., odebrała osobiście wypowiedzenie w dniu 28 maja 2012 roku.

(wypowiedzenie k. 100, potwierdzenie odbioru k. 101)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach dokumentów, którym dał wiarę – z wyjątkiem przedstawionych przez powoda zestawienia spłat oraz zestawienia dotyczącego odsetek umownych, które wzajemnie sobie przeczyły w zakresie dokonanych wpłat.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, ponieważ powód nie udowodnił, aby przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

Wymaga też podkreślenia, że zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczki określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.).

Powód jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu w oparciu, o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. Powód w toku procesu wykazał zawarcie przez (...) Bank spółkę akcyjną z siedzibą w W. (nie zaś z jego poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A., jak twierdził pełnomocnik powoda w pozwie) umowę pożyczki z A. O., a także wypłatę gotówkową kwoty 11000 zł na rzecz pozwanej przez ten Bank.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi oraz wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Podkreślenia wymaga, iż w toku postępowania co prawda strona powodowa podniosła twierdzenia jakoby nabyła od (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. w drodze przelewu wierzytelność przeciwko pozwanej, to jednak nie sposób nie dostrzec, iż twierdzenie to zostało wyraźnie zaprzeczone przez pełnomocnika pozwanej. Jednocześnie pełnomocnik powoda, pomimo zobowiązania do ustosunkowania się do pisma zawierającego owe zaprzeczenie oraz złożenia ewentualnych wniosków dowodowych, nie przedstawił żadnego dowodu mającego wykazać to twierdzenie.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo wobec niewykazania przez stronę powodową legitymacji czynnej do wystąpienia z niniejszym powództwem.

Na marginesie należało zaznaczyć, iż powództwo podlegało oddaleniu również w obliczu niewykazania wysokości roszczenia, jak również częściowe przedawnienia dochodzonego roszczenia. Z historii spłat przedłożonej przez powoda na k. 103 wynika, iż pozwana nie dokonała żadnej wpłaty z tytułu przedmiotowej umowy, podczas gdy z zestawienia odsetek umownych (k. 96) wynika, iż dokonano dwóch wpłat z tytułu należnych odsetek umownych – 312,37 zł 9 listopada 2011 roku oraz 232,10 zł 9 grudnia 2011 roku. Trudno uznać było zatem te dowody za przekonujące w zakresie dowodu wysokości dochodzonej należności wobec ich wzajemnej sprzeczności.

Stosownie do aktualnej treści art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, przy czym roszczenie przysługujące pożyczkodawcy udzielającego pożyczki w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (lub jego rzekomemu następcy prawnemu), jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawnia się z upływem lat 3.

Przedmiotowa pożyczka została udzielona w 29 września 2011 roku, zaś pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniesiony został w 29 kwietnia 2015 roku. Zatem należało uznać, iż raty których wymagalność nastąpiła przed 29 kwietnia 2012 roku są przedawnione. W tym miejscu zwrócić należy uwagę, iż biegu przedawnienia roszczenia nie przerwało nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, a wreszcie wszczęcie postępowania egzekucyjnego, wobec rzekomej cesji wierzytelności na stronę powodową. Sąd w niniejszym składzie całkowicie podziela stanowisku Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którym nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza niebędącego bankiem nie było dopuszczalne (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 2 kwietnia 2004 roku, sygn. akt III CZP 9/04), zaś cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, gdyż w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c. Nie może ująć uwagi, że przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy niebędącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności niebędący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Na marginesie należy stwierdzić, iż Sąd nie dopatrzył się sprzeczności postanowień umowy z dobrymi obyczajami rażąco naruszających interesy pozwanej jako konsumentki.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadami odpowiedzialności za wynik procesu. Skoro strona powodowa przegrała postępowanie w całości zobowiązana była zwrócić pozwanej poniesiony przez nią koszty postępowania w wysokości 2417 zł, na którą to kwotę składa się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400 zł (ustalone na podstawie § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).